

Асен Блатечки:

Аз съм един щастлив човек!

Когато стане дума за него, в представите ни неизменно изплува образът на мачото, силния, мъжкаря, сваляча. Почитателките му от всички социални мрежи, които висят с часове в чатовете и му пишат къде закачливи, къде любовни послания, често пъти застрашават да задържат електронния трафик! По-голямата част от публиката му го е издигнала в култ и следи нетърпеливо програмата му, за да може час по-скоро да го пресрещне – я на сцената, я в поредния български или чуждестранен филм. Ако към мъжкарската му зодия, Овен (роден е на 22 март), прибавим многократните победи в националните шампионати по карате, екипният му дух (спомнете си желязното му участие във „Форт Бояр“!), таланта му да рисува, завидния немалък списък от почти 30 роли (30-3) в киното и още толкова (30+3) в театъра, онова, което се получава, наистина е взривоопасно, повярвайте ми!

Търпеливо изчаквам почивката на репетицията му в Модерен театър (репетира пиесата на Мартин Макдона „Самотният Запад“, реж. Людмил Тодоров) и се опитвам да го издебна БЕЗ цигара, за да му направя снимка. Не се получава. Нищо, и без това цигарата е задължителен компонент в неговия портрет: трудно ще го видите без цигара...

Решила съм да разгадая енигмата Асен Блатечки и се надявам той да ми помага. Питам го как си обяснява този траен и голям интерес към него – не може да се дължи само на външния вид, не може да е толкова елементарно...

Асен Блатечки

– Да, едва ли е само заради външния вид. От една страна и това, да, но от друга, предполагам, се дължи на факта, че аз в реалния живот не се представям за някакъв, какъвто не съм, държа се естествено – така съм израснал, така са ме възпитавали, такъв е бил примерът, който съм имал... Всички мъже и в двата ми рода – и по майчина, и по бащина линия, всички са мачовци. Нали знаеш, момчето, докато расте, гледа за пример баща си, на бащата примерът е дядото и така... те са навързани нещата... Освен това, тази метросексуалност през послед-

ните години малко обърка хората, разми границите и ми се струва, че на жените им се иска да виждат по-често истински мъже, пък и на мъжете им се иска да се идентифицират с по-мъжки образи, а не с някакви безполови същества. Мисля, че ме харесват и по друга причина – поради професионализма, с който си върша работата. Това винаги прави впечатление.

А какво е професионализмът за теб?

– Професионализмът би трябвало да

бъде цел на всеки, независимо с какво се занимава – това е желанието да постигнеш съвършенство в това, което правиш. Да станеш майстор в занаята си. Или поне да се опитваш да го постигнеш. Професионализмът, на първо място, е отношението към работата – човек трябва да е чисто-плътен към работата си – да може да се разчита на теб, да си любопитен, да си старателен и да се трудиш.

Всъщност, какво се крие под тази външност на мачо? Подозирам, че Асен е притеснителен, дори свенлив човек, макар да се чувствам особено, когато следя погледа му на екрана и леко настръхвам...

– Не, никога не съм бил притеснителен. Това сигурно се дължи на дългогодишните ми занимания със спорт – от малък спортувам, винаги по състезания са ме гледали много хора, та може би това ми е помогнало да преодоля това усещане.

Какво още би ти се искало да знаят хората за теб (извън това, което си показал чрез ролите си)?

– Нищо не искам да знаят! Аз винаги отговарям на всякакви въпроси, но

не обичам нездравия интерес. Винаги отговарям, въпреки че не разбирам защо хората се интересуват от личния живот на другите...

Да, но ти не си просто един редови „друг“ – както казахме, ти за много хора си кумир, любимец, модел/ пример за подражание...

– Да де, затова и отговарям... Не се правя на „ощипана мома“ и не си крия живота... Макар че не ми се иска да разказвам и да се хваля за нищо. Неотдавна ме разпитваха нещо за дъщеря ми. Искаха да пишат нещо за нея, да я снимат. Аз казах, че ще питам нея. Ако тя иска... Защото аз нямам никакво желание да ходя и да я показвам. Питам я, тя каза, че не иска и това беше – не направихме такова интервю.

Връщам се отново към професионалната тема, за да поразсея Асен и да мога после и аз да го питам за дъщеря му.

Имаш ли усещането, че си вкаран в някаква рамка – по отношение на ролите?

– Да, определено имам такова усещане и затова през последните години аз сам си избирам ролите.

Какво ти се играе?

– Всичко ми се играе! Ама наистина всичко! Играят ми се роли на чувствителни, раними, поетични, романтични хора, на луди, гейове, жени... Трябва поне да се опитва! Мисля, че всеки актьор би трябвало да иска да изиграе всичко, а не само еднакви роли и да се вкара в някаква рамка. Аз и по тази причина се магнах от театъра преди няколко години – като тръгнах да играя в началото, ми даваха да играя само едно и също. Независимо в каква пиеса ме разпределят – все едно и също! И на мен ми писна. И се магнах. След което започнах сам да си избирам ролите.

А кино или театър повече ти се прави?

– Кино ми се прави повече. Много пъти съм го казвал, че ако можех да избирам, ако имаше достатъчно кино-роли, нямаше да стъпя в театъра! Но пък сега в театъра ми се случват някакви неща, които сякаш изравняват везните. Ето, играя „Секс,

наркотици и рокендрол“ и жестоко му се кефя. А и тук – Модерен театър – е някакво такова място, където сме се събрали все ентузиастични, като някакви възрожденци сме! Тук се прави нещо, което досега не е правено. И се прави както трябва. Хората тук са все съмишленици и е страшно приятно да се работи в такава обстановка. Имам чувството, че тук ще се случват „разни неща“. Да чукна на дърво!

Като споменахме страстта ти за кино, какво мислиш за „малките роли“? Мисля, че за тях се иска голям майсторлък и че ти си „голям майстор“. (Спомням си двете великолепни, макар и епизодични, роли на Асен в „Маймуни през зимата“ на Милена Андонова и „Шивачки“ на Людмил Тодоров! – сравнително „малки“ роли, но с голям капацитет и с много заряд.)

– Честно казано, мисля, че малките роли са по-лесни за правене, защото е по-лесно в два, три или пет епизода да извадиш есенцията на героя. Докато главната роля, виж, за нея наистина се иска голям майсторлък. Да можеш да градиш ролята постепенно, през целия филм, хората да виждат през какво минава героят ти... Така мисля аз. Но иначе, в българското кино, много трудно бих отказал каквато и да е роля. Освен ако сценарият е много лош, разбира се. На българско кино не бива да се отказва, според мен, грехота е! Българското кино трябва да се отглежда, да му се помага по всякакъв възможен начин, за да... го има.

Как тръгваш към една роля (с каква мотивация – играе ти се ролята, играе ти се с тези хора или ти се работи с този режисьор)?

– Основната причина да се захвана с една пиеса е екипът, с който ще работя. Когато ми предложат роля, винаги първо питам с кого – кой ще е режисьорът, кои са актьорите и къде ще бъде – това е първото, от което се интересувам. И след това вече всичко останало. В тази

Асен Блатечки

професия ние с това сме „пипнати“ – изкарваме хляба си с това, което най-много обичаме – и сме дарени с това да се забавляваме. И това не бива да се изпуска. Защото като питат какво работи един актьор, отговорът е – играе. Това е същността на нашата професия – да играем! А не да страдаме, да се мъчим и да преживяваме някакви катарзиси на репетиции, за да можело после да ни бъде хубаво на сцената. Глупости! Аз лично съм в тази професия, за да се забавлявам. И да забавлявам другите.

Имаш ли си любима роля?

– В театъра в момента имам, да – героят от „Секс, наркотици и рокендрол“. В киното – нямам любима роля. Май там още не съм изиграл любимата си роля.

Гордееш ли се с ролите, които си изиграл?

– Не с всички, – ми отговаря през смях. Определено не с всички.

А извън ролите, кои са твоите поводи за гордост?

– Дъщеря ми! Но това може би го казват всички родители. Преди време – спортът. Бях най-добрият тогава. Печелех само златни медали. Май винаги съм имал поводи за гордост и добро самочувствие.

След 18 год. „Секс, наркотици и рокендрол“ с Ивайло Христов (всеобщ любимец!), публиката най-сетне „смени партньора си“ с теб – ти

Асен Блатечки

„поемаш щафетата от Учителя“... Не е ли малко рисковано това, не е ли малко страшничко? Имаше ли някакво стягане?

– О, имаше, как! Когато ми предложиха да направим „Секс, наркотици и рокендрол“, аз казах, че единственият шанс да се съглася е, ако Ивайло се съгласи да го постави, в никакъв друг случай. Предложиха на Ивайло и той пък много се зарадва – явно много е искал вече да се „отърве“ от тази роля! Та аз имах притеснения, че без да искам, ще го имитирам, защото все пак той ми е бил 4 години учител, все пак аз съм гледал неговото представление повече от 30 пъти и го знаех наизуст. Но приятелите ми, които са гледали и неговото, и моето представление, казват, че е различно, че не е същото, слава Богу! Че не го имитирам, макар и подсъзнателно. Аз и по тази причина се съгласих да направя „Секс, наркотици и рокендрол“ с Ивайло, въпреки че не харесвам моноспектакъла като жанр. Винаги ми се е струвало тъпо да си сам на сцената, защото театърът е нещо, което се случва между партньори. В тази пиеса, както знаеш, има десет различни персонажа, изпълнявани от един актьор и точно по тази причина

аз се съгласих да го направим – видя ми се интересно, предизвикателно...

Сега в Модерен театър започна репетиции на нова пиеса... Май не искаш да имаш свободно време, ако се съди по ангажиментите и пътуванията ти?

– А бе, иска ми се, обаче все така се случва – винаги се случва през лятото да ми направят предложения, на които не мога да откажа... Или ще доведат някой режисьор от чужбина, с когото много искам да се срещна, или някой много добър мой приятел ще ме покани да играя – и или пиесата ще е много хубава, или филмът ще е много интересен и... така се случва, че нямам почивки.

Ако все пак останеше по-свободен, какво би правил, ако изведнъж „увиснеш“ без ангажименти?

– Може би... бих започнал да уча.

Нещо съвсем различно?

– Не. Сигурно кинорежисура. Но това няма как да се случи, няма кога. Според мен, това е нормалният път на актьора – в един момент да мине от другата страна на камерата. Просто се получават някакви натрупвания

и вече не ти е достатъчно да си само на сцената и да изразяваш някой друг; идва един момент, в който искаш да изразиш и себе си.

Хайде да минем на „по-близък план“! Разкажи ми за жената до теб – и тя ли е актриса?

– Да, жена ми е завършила Актьорско майсторство в НАТФИЗ, играла е 4–5 години в театъра, след това (понеже е умна) се махна от театъра, защото си даде сметка, че там, където беше, няма да има развитие, и завърши Кинорежисура. Сега ѝ остава да се дипломира.

Как се казва?

– Катерина.

Как си разпределяте ролите вкъщи?

– Аз съм доброто ченге, тя е лошото.

Това по отношение на детето ли?

– Не, шегувам се. Ами как... Тя готви, тя... прави всичко, да ми е жива и здрава! Аз почти нямам време да се прибирам вкъщи – работа, пътуване... Даже миналата седмица дъщеря ми каза, че иска аз да се отпиша вече от тази работа. Да се хвана с някаква друга, ако може, за да съм си повече вкъщи.

А дъщеря ти? Колко е голяма?

– Дъщеря ми е голяма, завърши първи клас.

Как се казва?

– Катерина!

Голяма е маймуна – страшен палячо. Рисува страхотно! И много. И аз съм рисувал и рисувам, но правя разлика между моите рисунки и нейните. На нейната възраст аз предимно копирах разни неща и рисувах това, което виждах, а тя има богато въображение, рисува по фантазия, има някакво много шантаво виждане за нещата и рисува жестоки неща. Знам, че не бива да се изпуска тази нейна тръпка и талантът ѝ трябва да се отглежда, затова правя каквото мога и да помагам с каквото мога – вкъщи е пълно с материали за рисуване и моделиране, с всякакви неща, които ѝ трябват...

Какво правите заедно, семейно?

Как забавляваш своите момичета, размиваш ли ги?

– Понякога, когато не съм много изморен. Когато се свъртя вкъщи, излизаме заедно, но не е толкова често, колкото би ми се искало. Иначе ходим навсякъде заедно. Където ни скимне. Нямаме никакви твърди маршрути или фиксирана развлекателна програма – просто навсякъде – „Патиланци“, градинки, сладкарници, кино, театър...

А когато се намери гледачка за малката Катерина, къде ходите с жена ти?

– Ами къде? – не по дискотеки, нито на балет. На концерт – на „Металика“ ходихме... На гости понякога. Имаме тук, в махалата, едно барче, на което се събираме приятели – там сядаме често. Даже без уговорка, почти всяка вечер, се виждаме с приятелите там. То това на голямата Катерина ѝ е един от малкото шансове да се види с мен и с приятелите ни заедно.

Имате ли мечти и амбиции по отношение на дъщеря ви? Каква искате да стане?

– Не, абсурд! Никакви амбиции – каквато иска – такава ще стане! Ние само помагаме! Например, тя иска да прави нещо, аз казвам „Да“ и правя всичко, което мога, за да ѝ осигуря това занимание. Поиска да ходи на балет – тръгна на балет, вече 4 години ходи на балет; поиска да ходи на карате, записах я на Таекуон-до; поиска да играе тенис – тръгна на тенис! Тя няма откъде да знае какво е най-добро или какво ѝ се прави най-много, аз също не знам, но знам, че трябва да опита. Всичко. И да си намери мястото.

Имаш ли си любим човек извън семейството? Приятели, на които винаги можеш да разчиташ?

– Да. В това отношение аз съм щастлив човек, защото имам повече от един истински приятел: имам няколко, на които знам, че когато и да се обадя, за каквото и да се обадя, ще дойдат веднага и ще ми помогнат. Както и аз на тях, разбира се. В това отношение наистина съм щастлив.

Какво е щастието за теб?

– Ами точно това е щастието – да имаш хубаво семейство и истински приятели, това е щастието.

И да работиш това, което харесваш. В този смисъл аз наистина съм един щастлив човек!

Има ли нещо, за което съжаляваш че не си казал, че не си направил?

– Има такива неща, обаче няма да ти ги кажа.

Имаш ли рецепта за добро настроение?

– Не, но и нямам нужда от такава рецепта – аз не съм някой депресар, обикновено съм в добро настроение. Един-единствен път съм изпадал в депресия, и тя беше много готина – ходех по кръчми, бях си наел една квартира, от която не излизах и живеех сам, имах само цигари и музика около мен, и една бутилка Jack Daniels, и като стигнех до половината, се зареждах с нова... И това ми беше депресията!

Доста добра депресия, дай Боже всекиму, както се казва!

– Жестока депресия! Много готина!

Кои са хората, на които би ти се искало да благодариш за това, което си?

– На първо място на родителите ми, които няма как да прочетат това – те, за съжаление, си отидоха много млади, и двамата. След това – на жена ми, за всичко, което прави и затова, че ме търпи. И, разбира се, на четиримата си учители в тази професия, защото имах шанса да попадна точно на тях. Те наистина ми дадоха хляба в ръцете. Научиха ме на занаят, защото това си е занаят, кой каквото ще да си говори, защото това трябва да се научи. И да имаш талант и данни, ако

не се научиш на занаята – нищо не става. Искам да ги спомена и четиримата, защото те се допълваха по някакъв начин, а са много различни и някак всеки даде своето, за да ни научат на актьорския занаят. Това са Стефан Данаилов, Ивайло Христов, Илия Добрев и Иван Налбантов.

Кое е най-голямото признание за теб в личен и в професионален план?

– В професионален план това е публиката в залата. И след залата – пред театъра. За мен това е признанието. Никога не съм се интересувал какво пишат вестниците или какво казва критиката за мен. Смисълът на моята професия е единствено в това, хората, които са дали пари, за да влязат в салона и да се забавляват, да се развълнуват... Тяхното отношение, това което ми казват след спектакъла и това, което усещам вътре в залата, това е най-голямото признание за мен. То е и единственото, което ме интересува. В личен план доброто ми семейство. Това, че семейството ми е О.К. – това е достатъчно признание.

Мечтател ли си? За какво мечтаеш най-често?

– Да. За всякакви неща си мечтая – най-често свързани с работата ми. Мечтая си да се случат разни работи, после те се случват, обикновено. Случват се нещата, полка-лека, идват си на място.

Все така да ти е!

– Благодаря!

Златна Костова

Асен Блатечки и Койна Русева във „Вик за любов“